

ČESKÝ RÁJ

to na pohled

a

na procházky

Václav ZIEGLER

Úvodem

Přiznám, že původně měla tato knížka mít název delší, než jaký má. Měla se jmenovat 'Víly, tolokněnky, vústry aneb cesty a cestičky za poznáním přírody a krajiny Českého ráje'. Pak mě ale napadlo, že bych mnohé z názvu musel nejprve vysvětlit a pořádně bych se tak nedostal k vlastnímu textu, kde stejně bude všechno objasněno. A předem se také omlouvám za svá přísloví, jež knížku provázejí. Ale snad vás nezklame.

Chci vám ukázat přírodu Českého ráje i Podkrkonoší. Nejen tu známou a chráněnou, ale i tu, kterou potkáváme dnes a denně a která je také neobyčejná. I když jde třeba 'jenom' o sasanky, ploštice ruměnice či vrabce, lidové sochy u cest, houby, o něž by houbař okem nezavadil. Vše je zde krásné...

Napsal jsem už řadu odborných i ochranářských statí, směřujících k rozšíření chráněné krajinné oblasti. Ve většině z nich jsem se snažil vytýčit kraj, který by byl hoden názvu Český ráj. Procházel jsem i projížděl jeho pomyslné hranice a hledal důvody, proč ještě i tuto obec, toto pole a tento kus lesa do Českého ráje zařadit. Důvody jsem našel a nedaly se vyvrátit.

Sedával jsem pod stromy a hleděl do kraje, mluvil s lidmi, jež mě doprovázeli a které jsem potkával. Těch cest bylo mnoho a najednou jsem si uvědomil, že je škoda, že si nedělám poznámky a popisky k fotografiím.

Ale nač poznámky, když to sedí v mysli a srdci? Pamatuji si ty cesty, i když tváře, těch, co mě mnohde provázely, blednou.

Vím, kde jsem přiložil ruku ke skále, kde nasával vůni rozkvetlých třešní i vůni rozoraných polí po dešti, kde mi nohy svazovalo bláto a oči hledaly změny zeleně lesů, polí, luk i břehových porostů. Políbil jsem kámen. Ne ledajaký, achát, a v té chvíli jsem pochopil, že Český ráj nemůže mít hranice. Že není obyčejnou věcí, která někde začíná a jinde končí. Pochopil jsem, možná na svůj věk pozdě, že Český ráj a Podkrkonoší je krajina a příroda mé mysli a srdce, a že pokud nám takto zůstane, zůstane i ve mně a v těch, kteří cítí tak jako já.

Přál bych si, abych nás bylo co nejvíce.

Václav Ziegler